

Holandská vila

Ann
Patchettová

přeložila Tereza Marková Vlášková

Argo

Ann Patchettová

Holandská vila

Z anglického originálu *The Dutch House*,
vydaného nakladatelstvím Harper v New Yorku roku 2019,
přeložila Tereza Marková Vlášková.

Redigovala Anežka Dudková.

Odpovědná redaktorka Hana Zahradníková.

Korektorka Marcela Blažková.

Původní přebal s použitím obrazu Noaha Saterstroma
pro české vydání upravil Daniel Trojan.

Grafická úprava a sazba Daniel Trojan.

Technický redaktor Milan Dorazil.

Vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

argo@argo.cz, www.argo.cz,

roku 2021 jako svou 4717. publikaci.

Vytiskla tiskárna Akcent.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-3614-2

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

Telefon: 226 519 383

E-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit
v přátelském internetovém knihkupectví www.kosmas.cz.

Tuto knihu věnuji Patricku Ryanovi

ČÁST PRVNÍ

KAPITOLA 1

Když otec přivedl Andreu do Holandské vily poprvé, naše hospodyně Sandy pro nás přišla k sestře do pokoje a oznámila nám, že máme jít dolů. „Otec tu má návštěvu a rád by vás s ní seznámil,“ řekla.

„Někoho z práce?“ vyzvídala Maeve. Jakožto starší si na rozdíl ode mě uvědomovala, že není návštěva jako návštěva.

Sandy se na chvíli zamyslela. „To asi ne. Kde máš bráchu?“

„U okna,“ prozradila jí Maeve.

Sandy roztáhla závěsy, za nimiž se skrýval široký parapet upravený k sezení. „Proč se tu pořád schováváš?“

Četl jsem si. „Abych měl soukromí,“ odpověděl jsem, ačkoliv jsem ve svých osmi letech neměl ponětí, co to vlastně soukromí je. Jenom se mi líbilo to slovo – a taky pocit, že když za sebou zatáhnu závěsy, ocitnu se ve vlastním malém světě.

Host v přízemí byl ale každopádně záhada. Táta neměl kamarády, rozhodně ne takové, kteří by se u nás doma stavovali v sobotu vpoledne. A tak jsem vylezl ze své skrýše, vyšel na chodbu a lehl si na koberec nad schody. Měl jsem vyzkoušeno, že v pozici vleže na zemi dohlédnu mezerou mezi koncovým sloupkem zábradlí a prvním sloupkem balustrády do salonku. Před krbem stál můj otec s nějakou paní, vypadalo to, že si prohlížíjí portréty manželů VanHoebeekových. Vstal jsem a vrátil se do pokoje podat zprávu.

„Je to nějaká paní,“ oznámil jsem sestře. Sandy to přece určitě věděla.

Teď se mě zeptala, jestli jsem si vyčistil zuby, čímž tedy myslela, jestli jsem si je vyčistil ráno. Ve čtyři odpoledne si zuby nikdo nečistí.

Sandy byla ten den na všechno sama, Jocelyn mívala v sobotu volno. Takže předtím už rozdělala oheň v krbu, otevřela té paní dveře a nabídla jí pití, a teď ještě musela zkontrolovat můj chrup. Sama měla volné pondělky. A v neděli nepracovaly s Jocelyn ani jedna, otec totiž zastával názor, že v neděli by neměl pracovat nikdo.

„Vyčistil,“ odpověděl jsem, protože to tak nejspíš bylo.

„Tak si je vyčisti ještě jednou,“ odvětila Sandy. „A ty se učeš.“

Druhá část patřila sestře, ta měla dlouhý černý ohon tlustý jako deset koňských ohonů spletených dohromady. Mohla si ho projíždět kartáčem klidně hodiny, a stejně pořád vypadala rozčuchaně.

Když Sandy konečně usoudila, že jsme dostatečně upravení, sešli jsme s Maeve o patro níž, stoupli si pod široký klenutý strop ve foyer a sledovali, jak si táta s Andreou prohlížejí VanHoebeekovy. Nevšimli si nás, nebo to přinejmenším nedali najevo – těžko říct –, a tak jsme čekali. Uměli jsme se po domě pohybovat jako myšky, protože jsme se věčně věků snažili nelézt otcí na nervy, ačkoliv kdykoliv nabyl dojmu, že se za ním plížíme, schytali jsme to ještě víc. Měl na sobě modrý oblek. Oblek on o sobotách nikdy nenosil. Úplně poprvé jsem si všiml, že začíná na týle šedivět. Po Andreině boku vypadal ještě vyšší než normálně.

„Určitě jsi rád, že ti zůstaly, vid’?“ prohodila Andrea, nemluvila však o nás, nýbrž o těch dvou obrazech. Pan a paní VanHoebeekovi – křestní jména jsem v životě neslyšel – na nich byli zachyceni v pokročilém věku, ale ještě ne úplně nad hrobem. Oba byli v černém a jejich škrobený vzpřímený postoj promlouval o dobách dávno minulých. Třebaže měli každý vlastní zarámovaný portrét, byli natolik pospolu, natolik *svoji*, že jsem je od začátku vnímal jako jeden velký obraz, který někdo rozřízl vedví. Andrea se zakloněnou hlavou zkoumavě pohlížela do těch čtyř lživých očí, jež působily na malého kluka dojemem, že ho s nevolí pronásledují, ať už se usadil na kterékoliv z okolních lenošek. Maeve mě beze slova dloubla do žeber, abych

vyjekl, ale já se silou vůle ovládl. Andree nás zatím nikdo nepředstavil a ona v těch svých přepásaných šatech a s tmavým kloboučkem o velikosti podšálku nasazeným na plavém drdolu vypadala zezadu jako elegantní křehotinka. O mé vzdělání se staraly jeptišky, a tak jsem věděl, že nesmím hosta uvést do rozpaků smíchem. Nemohla tušit, že jsme ty portréty koupili s domem, stejně jako jsme s ním koupili i vše ostatní.

VanHoebeekovi shlížející ze zdi salonku byli opravdu působiví, dva lidé v životní velikosti zdokumentovaní ve své léty opotřebované podobě, s přísným a nesympatickým výrazem ve tváři zachyceným s typicky nizozemským puntičkářstvím a lehce nizozemským citem pro světlo, ve všech patrech domu se však nacházely desítky dalších, menších portrétů – na chodbách jejich děti, v pokojích a ložnicích jejich předci, porůznu pak ještě bezejmenné obličejové tváře, které obdivovali. Navíc tu visel i portrét desetileté Maeve, který sice co do velikosti ani zdaleka nedosahoval rozměrů VanHoebeekových, ale co do umnosti zpracování si s nimi nezašel. Otec si totiž kdysi pozval jednoho slavného malíře z Chicaga. Prý přijel vlakem a původně měl malovat naši matku, jenže táta se jí o tom, že na dva týdny pozval domů malíře, jaksi zapomněl zmínit a ona odmítla sedět modelem, takže ji nakonec nahradila Maeve. Hotový a zarámovaný portrét pak otec pověsil do salonku, přímo naproti VanHoebeekovým. Maeve s oblibou tvrdila, že právě díky tomu dokáže druhého donutit, aby uhnul pohledem.

„Danny,“ oslovil mě táta, když se na nás konečně otočil – s výrazem, jako by předem věděl, že budeme stát přesně na tomhle místě. „Pojď pozdravit paní Smithovou.“

Nikdo mi nikdy nevymluví, že se Andrea při pohledu na mě a Maeve na okamžik nezatvářila kysele. I kdyby se o nás táta nikdy předtím nezmínil, musela o nás vědět. V Elkins Parku, naší čtvrti, věděli o Holandské vile všichni všechno. Třeba si ale myslela, že

zůstaneme nahoře. Nepřišla se koneckonců podívat na děti, ale na dům. Možná ovšem ten její kyselý výraz patřil pouze Maeve, která už ve svých patnácti letech byla i v teniskách o hlavu vyšší než ona na podpatcích. Maeve přerostla nejen všechny dívky ve třídě, ale i většinu kluků, a často se kvůli tomu hrbila, táta si však nedal pokoj, dokud toho nenechala. Jednu dobu to u nás vypadalo, že se snad nejmenuje Maeve, nýbrž „Hlavu-vzhůru-ramena-dozađu“. Roky ji pleskal dlaní mezi lopatky, kdykoliv ji někde mýjel, a ačkoliv to tak nezamýšlel, neuměla teď Maeve stát jinak než jako voják na královském dvoře, či snad sama královna. Dokonce i já vnímal, že někomu může nahánět strach: svojí výškou, neprostupnou leskle černou hřívou, tím, jak měla ve zvyku sklopit jenom oči, nikoliv celou hlavu, když chtěla někomu menšímu opětovat pohled. Já byl ovšem jako osmiletý v porovnání s tou paní, kterou si náš otec později vzal, pořád ještě o něco menší – tak akorát. Potřásl jsem jí drobnou dlaní a představil jsem se a Maeve učinila totéž. Později se sice mělo tradovat, že si Maeve s Andreou nesedly od samého začátku, tak to však nebylo. Maeve se při jejich prvním setkání chovala slušně a spořádaně a pokračovala v tom, dokud to jenom bylo možné.

„Těší mě,“ řekla a Andrea odpověděla, že ji taky.

Vážně ji to těšilo. Jak by taky ne. O to, aby se dostala do domu a procházela se po širokém kamenném schodišti a červené dlažbě na terase zaháknutá do našeho otce, usilovala už roky. Byla první ženou, kterou si táta od matčina odchodu přivedl, ačkoliv Maeve mi prozradila, že chvíli něco měl s naší chůvou, mladou Irkou jménem Fiona.

„Myslíš, že s Fifi spal?“ zeptal jsem se jí. Tak jsme Fioně říkali jako děti, jednak proto, že se mi jméno Fiona špatně vyslovovalo, jednak proto, že mi připomínala Fiflenku, postavičku z jedné pohádky. Zpráva o jejích pletkách s tátou se ke mně dostala podobně jako většina informací – s mnohaletým zpožděním, od sestry, v autě zaparkovaném před Holandskou vilou.

„Buď to, nebo mu chodila uklízet ložnici o půlnoci,“ odušila Maeve.

Táta s Fifi in flagranti. Zakroutil jsem hlavou. „To si neumím představit.“

„Taky že by sis to představovat neměl. Proboha, Danny, to je nechutný! No co, stejně jsi v době, kdy nám doma vládla Fifi, byl ještě škrvně. Překvapuje mě, že se na ni vůbec pamatuješ.“

Když ona mě Fifi jako čtyřletého přetáhla měchačkou. Ještě pořád mám vedle levého oka malou jizvu ve tvaru golfové hole – Maeve jí přezdívala „Fifin otisk“. Fifi tvrdila, že jsem ji chytil za sukni, zrovna když míchala v hrnci jablečné pyré, a vylekal jsem ji. Že se mě snažila dostat pryč od sporáku a rozhodně mě nepraštila úmyslně, podle mě se ale dítě nedá vzít měchačkou přes obličej omylem. Přesto jsem na té historce až do téhle chvíle považoval za zajímavou pouze skutečnost, že se jednalo o moji první jasnou vzpomínku – na jiného člověka, na Holandskou vilu, na nějaký zážitek jako takový. Mámu si nepamatuju vůbec, zato Fifi a to, jak mi její měchačka rozráží kůži na spánku, si vybavuju dobře. A taky Maeve, která byla někde na chodbě, když jsem začal křičet, a do kuchyně přilítla asi jako jelen přeskakující živý plot na konci naší zahrady. Vrhla se na Fifi, ta zavrávala a strčila do sporáku, modré plameny se rozskotačily, hrnec s duněním spadl na zem a všechny tři nás ohodil sprškou vařícího jablečného pyré. Já skončil se šesti stehy, Maeve musel doktor ovázat popálenou ruku a Fifi přišla o místo, i když plakala a dokola se omlouvala, že to byla jenom nehoda, co si tak vzpomínám. Nechtělo se jí od nás. A tahle chůva byla podle mojí sestry jediná, s kým si táta po mámině odchodu něco začal – a ona to musí vědět, protože jestliže mně v té době byly čtyři, jí bylo už jedenáct.

Fifini rodiče shodou okolností sloužili u VanHoebeekových, táta jako řidič a máma jako kuchařka. Fifi tudíž vyrostla v Holandské vile, respektive v miniaturním bytě nad garáží, a když potom po tolika letech přišlo na přetřes její jméno, hned mě napadlo, kam asi tehdy šla.

Fifi byla v celém domě jediná, kdo znal VanHoebeekovy osobně. Dokonce ani táta se s nimi nikdy nesetkal, třebaže jsme teď sedávali na jejich židlích, spali v jejich postelích a jedli z jejich talířů z modro-bílé fajánse. O VanHoebeekovy vlastně nešlo, spíš o tu vilu, a ta přece patřívála jim. Zbohatli na velkoobchodním prodeji cigaret – tohle odvětví býval zlatý důl a pan VanHoebeek v něm začal podnikat těsně před vypuknutím první světové války. Cigarety dostávali vojáci v zákopech, aby jim pozvedly morálku, a odtud si ten zlozvyk odváželi do svých domovů a užívali si s ním zlatá dvacátá léta. Snad co hodinu bohatší VanHoebeekovi si nechali postavit dům kousek od Filadelfie, na tehdy ještě zemědělské půdě.

Těžko říct, komu přičíst k dobru úchvatný výsledek: možná architektovi, ačkoliv když mě konečně napadlo něco si o něm zjistit, už jsem nenašel žádný další dochovaný příklad jeho práce. Možná že přinejmenším jeden z těch zamračených VanHoebeekových byl ve skutečnosti jakýmsi estetickým vizionářem, nebo se jim pozemek stal takovou inspirací, že se nikdo z nich nestačil divit, nebo třeba Amerika po první světové válce překypovala řemeslníky se zlatýma ručičkami, jaké už dneska člověk nenajde. Každopádně ať už za tím stálo cokoliv, dostalo se jim – a později nám – ojedinělé vily, která vznikla díky souhře nadání a štěstěny. Neumím si vysvětlit, jak může třípodlažní dům působit tak akorát, ale u tohohle to tak je. I když by možná bylo správnější říct, že takový dům člověku sotva někomu nepřeroste přes hlavu, že je zbytečně a směšně obrovský, ale my bychom na něm v životě nic neměnili. Přezdívka Holandská vila, které se domu záhy dostalo od obyvatelů předměstí Elkins Park, Jenkintown a Glenside, a dalších až k centru Filadelfie, neodkazuje na architekturu domu, nýbrž na jeho majitele. Holandská vila – vila, v níž žijí ti Holanďani s nevyslovitelným příjmením. Při pohledu z některých vyvýšených míst v širším okolí to vypadalo, jako by dům nestál na kopci, ale vznášel se pár centimetrů nad ním. Prosklené

vchodové dveře lemují skleněné tabule velké jako výlohy, které drží na místě kování v podobě vinné révy. Okny dovnitř jednak proudí slunce, jednak se od nich odráží na rozlehlý trávník. Sloh domu bych odhadoval na neoklasicistní, ačkoliv jeho strohé linie mají blíž spíš ke středomořské či francouzské architektuře, a třebaže nemá s hollandským stavebním uměním nic společného, říkalo se, že modro-bílá krbová ostění z delftské fajánse v salonku, knihovně a hlavní ložnici původně zdobila nějaký hrad v Utrechtu a částka, kterou za ně VanHoebeekovi zaplatili, šla na úhradu dluhů, jež si princ nasekal v hazardních hrách. Stavba byla všehovšudy, včetně krbového ostění, dokončena v roce 1922.

„Měli před sebou krásných sedm let, pak teprve začali bankéři skákat z oken,“ zasadila Maeve naše předchůdce do kontextu dějin.

O tom, že se postupem času odprodala část pozemku, jsem se dozvěděl právě toho dne, kdy k nám poprvé zavítala Andrea. Táta ji zavedl do vstupní haly a ona se rozhlížela po trávníku před domem.

„Takovýho skla,“ poznamenala, jako by už v duchu plánovala, jestli by se to sklo nedalo vyměnit, nahradit skutečnou zdí. „Nemáš strach, že jste tu jak ve výkladní skříni?“

Nejenže se dalo nahlédnout dovnitř, ale člověk dokonce zvenčí viděl skrz naskrz. Dům byl uprostřed zúžený a z podlouhlé vstupní haly se vcházelo do prostoru, kterému jsme říkali „pozorovatelná“ – stěna orientovaná na pozemek za domem byla zcela prosklená. Z příjezdové cesty mohl člověk postupně putovat zrakem přes venkovní schodiště a terasu, skrz vchodové dveře a přes dlouhou mramorovou podlahu vstupní haly až do pozorovatelné a odtud k šeříkům, jež se netečně pohupovaly v zahradě za vilou.

Táta se zadíval na strop a potom přešel očima po obou stranách dveří, jako by ho něco takového napadlo až teď. „Z ulice sem jen tak nedohlédneš,“ odpověděl. Lípy oddělující pozemek od ulice se toho květnového odpoledne pyšnilly neprostupným listovím a travnatý

svah, po němž jsem v létě válel sudy jako pes, se táhl do šířky i do dálky.

„Ale co v noci,“ nedala se odbýt nepřeslechnutelně znepokojená Andrea. „Tak si říkám, jestli by se tu nedaly nějak uchytit závěsy.“

Nápad odstříhnout se od okolního světa závěsy mi nepřipadal pouze neproveditelný, ale přímo jako to nejhloupější, co jsem kdy slyšel.

„Vy jste nás snad někdy v noci viděla?“ zajímala se Maeve.

„Musíš si uvědomit, na jak velkém pozemku ten dům původně stavěli,“ skočil otec Maeve do řeči. „Rozloha přes dva tisíce akrů. Končil až u Melrose Parku.“

„Ale proč ho prodávali?“ Andree bylo v tu ránu jasné, že kdyby v okolí nestály další domy, dávala by Holandská vila mnohem větší smysl. Volný výhled neměl končit pod svažitým trávníkem, u záhonů pivoňek a růží. Původně člověk přehlédl i celé široké údolí až k lesu, takže když se VanHoebeekovi nebo některý z jejich hostů zadívali z okna tanečního sálu, neviděli žádné světlo kromě hvězd. Tehdy tu nebyla ani ulice, ani čtvrt, zato teď, když v zimě opadalo listí ze stromů, jsme měli ničím nerušený výhled jak na ulici, tak na dům rodiny Buchsbaumových naproti.

„Pro peníze,“ odtušila Maeve.

„Pro peníze,“ přitakal táta. Odpověď byla nasnadě. Uhádl bych ji i já ve svých osmi letech.

„To od nich ale byla hloupost,“ řekla Andrea. Semkla ústa. „Jenom si představ, jaká krása to musela být! Podle mě by si to tady od nich zasloužilo víc úcty. Tenhle dům je umělecký dílo!“

A to už jsem se rozesmál, vyrozuměl jsem z toho totiž, že podle ní se měli VanHoebeekovi zeptat na názor jí, než pozemek rozprodali. Táta našťvaně poručil Maeve, ať mě odvede nahoru, jako bych snad mohl zapomenout, kudy se tam jde.

Ubalené cigarety úhledně naskládáné do krabiček představovaly luxus pouze pro bohaté, podobně jako akry půdy, po níž se její maji-

telé ani neprocházeli. A tak se postupně odkrajovaly části pozemku. Dokumenty promlouvající o jeho zániku, dějiny zvěčněné v podobě vlastnických listů, byly přístupné veřejnosti. Z peněz utržených za parcely – desetiakrovou, pak padesátiakrovou, pak osmadvacetiakrovou – se mořily dluhy. Čtvrť se k vile stahovala čím dál blíže. Rodina VanHoebeekových díky tomu ustála velkou hospodářskou krizí, v roce 1940 ale pan VanHoebeek nakonec zemřel na zápal plic. Nejmladší syn se nedožil ani puberty, oba starší zahynuli ve válce. Paní VanHoebeeková zemřela v roce 1945, když už k prodeji zbýval jenom pruh pozemku podél domu. Dům i s veškerým vybavením propadl bance, popel popelu.

Fifi na pozemku zůstala díky tomu, že se nad ní Pensylvánská spořitelná smilovala a uvolila se jí vyplácet nevelký obnos coby správčové. Fifi rodiče už byli po smrti, nebo si možná jenom našli jinou práci. Ona každopádně bydlela sama v bytě nad garáží a každý den kontrolovala dům, jestli do něj náhodou nezatéká střechou a nepopraskaly trubky. Sekáčkou udržovala rovnou pěšinu mezi garáží a vchodovými dveřmi vily, zbytek zahrady nechala zarůstat jako džungli. Česala ovoce ze stromů, které ještě zbyly za domem, a zavařovala jablečný džem a broskvové kompoty na zimu. Než v roce 1946 koupil vilu náš otec, stihli se v tanečním sále usadit mývalové a prožrali se k elektrickým rozvodům. Fifi totiž dovnitř chodila zásadně v poledne, tedy v době, kdy všechna ta noční zvířata někde schoulená spala. Byl div, že kvůli nim dům nevyhořel. Nakonec se je podařilo pochytnat a zbavit se jich, zůstaly tam po nich ale blechy a ty se dostaly úplně všude. Maeve mi vyprávěla, že její nejranější vzpomínky na dům se pojí s tím, jak se škrábe a Fifi jí na každý kousanec nanáší vatovou tyčinkou kalamínové mléko. Rodiče si totiž Fifi najali jako sestřinu chůvu.

Poprvé jsme si s Maeve v ulici VanHoebeekových (čteno VanHůbejkových, ale celá čtvrť jim jméno svorně komolila na VanHoubíkovi)

udělali zastávku, když jsem přijel z Choatu na první jarnáky. Jaro toho roku zrovna nedostálo své pověsti, na zemi leželo třicet čísel sněhu – takový aprílový žertík na dovršení trpké zimy. Jak jsem se dozvěděl v průběhu první poloviny svého prvního semestru na internátní škole, opravdové jaro znají jediné kluci, které rodiče berou plachtit na Bermudy.

„Co to děláš?“ nechápal jsem, proč Maeve zastavuje před domem Buchsbaumových, naproti Holandské vile.

„Chci se na něco podívat.“ Předklonila se a zamáčkla autozapalovač.

„Tady nic k vidění není,“ odsekl jsem. „Tak jedem.“ Byl jsem mrzutý kvůli počasí a taky kvůli té nespravedlnosti, že se mi nedostává toho, co si po právu zasloužím, ale přesto jsem byl rád, že jsem zase v Elkins Parku, že sedím u sestry v autě, v tom modrém oldsmobilu z našeho dětství, který jí táta přenechal, když se odstěhovala do vlastního bytu. Protože mi bylo patnáct a byl jsem prostě blbec, nepřipisoval jsem ten pocit, že jsem doma, výlučně a s vděčností své sestře, nýbrž jsem si myslel, že ho ve mně vyvolává auto a místo, kde stojíme.

„Ty někam spěcháš?“ Vyklepala cigaretu z krabičky a přiložila dlaň k zapalovači. Musel se totiž včas chytit, jinak vylétl ze zdířky a vypálil díru do sedačky, do koberečku nebo klidně do vaší nohy, podle toho, kde zrovna přistál.

„Jezdíš sem, když jsem ve škole?“

Cvak. Maeve chytila zapalovač a připálila si. „Ne.“

„A přece tu teď jsme,“ poznamenal jsem. Mraky pohltily poslední sluneční paprsky a z nebe začaly padat neúnavné lehoučké vločky. Maeve byla duší islandský kamioňák – počasí pro ni nehrálo roli, mě ale unavila cesta vlakem a byla mi zima. Představoval jsem si, jaká by to byla paráda, udělat si zapečený sýrový sendvič a naložit se do vany. Koupání ve vaně se v mé nové škole všichni akorát pošklebovali,

nikdy jsem nepochopil proč. Chlapi se podle tamního všeobecného mínění zásadně sprchovali.

Maeve si potáhla z cigarety, vyfoukla kouř a zhasla motor. „Párkrát mě napadlo, že bych sem zajela, ale chtěla jsem počkat na tebe.“ Usmála se na mě a trochu si stáhla okýnko, takže dovnitř zavál mrazivý vzduch. Než jsem odjel na internát, přesvědčoval jsem ji, ať toho kouření nechá, a pak jsem se jí jaksi opomněl zmínit, že jsem mu propadl taky. Ve škole se zkrátka místo koupelí kouřilo.

Natáhl jsem krk, abych dohlédl na konec příjezdové cesty. „Vidíš je?“

Maeve se zadívala z okýnka na své straně. „Já ti pořád musím myslet na to, jak k nám přišla poprvý, ani nevím proč, už je to milion let. Vzpomínáš si na to vůbec?“

Samozřejmě že jsem si na to vzpomínal. Jak bych mohl zapomenout na Andrein příchod?

„A na to, jak mlela o tom, že by měla strach, aby nám tam lidi za tmy nekoukali?“

Ani to nedořekla a vstupní halu zalilo teplé zlatavé světlo lustru. Po chvíli se rozsvítilo nad schody a o pár vteřin později pak v hlavní ložnici v prvním patře. Načasování s jejími slovy bylo perfektní, divže se mi nezastavilo srdce. Já jí dám, že tam beze mě nejezdila! Věděla, že Andrea rozsvěcí, jakmile zapadne sluníčko. To popírání bylo jenom takové její divadýlko, a já jí za něj byl vděčný, když mi to později došlo. Zážitek to byl vskutku parádní.

„Koukej na to,“ zašeptal jsem.

Lípy byly holé a nesněžilo nikterak hustě. A my jsme tudíž viděli přímo do domu, přímo skrz jeho útroby, samozřejmě ne všechno do detailu, ale o doplnění chybějících částí už se postarala naše paměť: pod lustrem stojí kulatý stolek, na který Sandy každý večer odkládala tátovu poštu, a za ním zase pendlovky, které jsem měl za úkol každou neděli po mši natahovat, aby se loďka pod šestkou nepřestávala

pohupovat mezi dvěma řadami modrých malovaných vlnek. Loďku ani vlnky jsem neviděl, ale věděl jsem o nich. A pak tam byl půlkruhový odkládací stolek připevněný ke stěně, kobaltově modrá váza s obrázkem dívky se psem, dvě francouzská křesílka, ve kterých nikdy nikdo neseděl, obrovské zrcadlo, jehož rám mi vždycky připomínal propletená chapadla zlaté chobotnice. Vstupní halou jako na povel prošla Andrea. Na to, abychom jí viděli do obličeje, jsme byli moc daleko, ale poznal jsem ji podle chůze. Ze schodů se přiřítla Norma a vzápětí se prudce zastavila – to ji určitě její matka okřikla, ať neběhá. Vypadalo to, že Norma vyrostla, ale taky to mohla být Bright.

„Určitě nás sledovala,“ ozvala se Maeve, „než k nám poprvý přišla na návštěvu.“

„Nebo nás možná pozorovali úplně všichni, každej, kdo tudy v zimě projel.“ Sáhl jsem jí do kabelky a vytáhl cigarety.

„To mi připadá sebestředný,“ namítla Maeve. „Že by nás pozorovali úplně všichni.“

„Takhle nás to učí ve škole.“

Rozesmála se. Bylo vidět, že vybuchla smíchy tak trochu proti své vůli, a to mi přineslo značné uspokojení.

„Celých pět dní v tvé společnosti,“ řekla a vyfoukla kouř ze staženého okýnka. „Nejlepších pět dní v roce.“